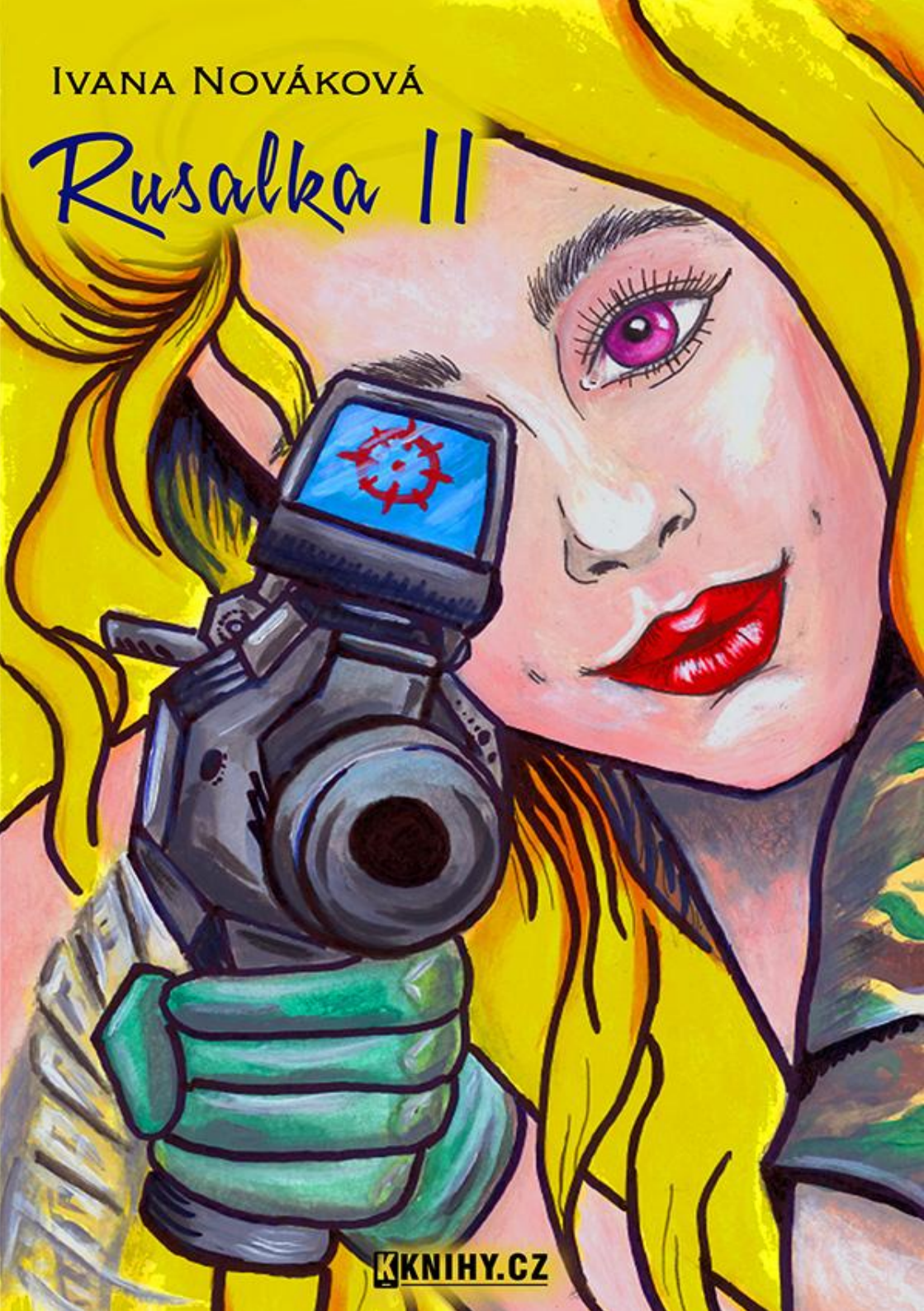

IVANA NOVÁKOVÁ

Rusalka II

Rusalka II
Ivana Nováková

1. vydání

vydáno v dubnu 2021 jako 113. publikace
vydal Pavel Kohout (www.kknihy.cz)

ISBN 978-80-7570-223-4 (epub)

ISBN 978-80-7570-224-1 (mobi)

ISBN 978-80-7570-225-8 (pdf)

1.KAPITOLA – JAK SI POHNOJIT ŽIVOT SNADNO A RYCHLE

„Mám zájem výhradně o tvé štěstí, má drahá.“

„Tak to bych si na něj měla dát pozor. Jejda, promiňte,“ vyjekla jsem.

Vzhledem k tomu, s jakou šarží jsem mluvila, se mi podařilo spáchat první nepředloženost až na konci audience.

Sebastian se ale uvolněně zasmál: „Začínal jsem se obávat, že proti mně nesedí teenager, nýbrž protokolární robot. Na tvou adresu jsem zaslechl přívlastky jako hubatá či nezvladatelná. Očekával jsem rozhodně jiskřivější debatu.“

„Omlouvám se,“ zamumlala jsem.

„Nesmysl!“ Upřel na mě hřejivý pohled jantarových očí. „Byla bys ozdobou mého dvora. Šarmantní, vzdělaná, vtipná. Existuje možnost, jak tě přemluvit k cestě do Spojených států?“

Zavřela jsem oči, abych se snáze soustředila na odpověď. Stejně jako jeho mne konverzace překvapila. Prozatím se vinula lehce a elegantně jako stuha moderní gymnastky. Předpokládaný zádrhel přede mnou vyvstal nenuceně až v samotném závěru.

Přesto se ve mně vzedmula silná vlna nechuti ke stěhování do New Yorku, stejně jako před rokem. Což nyní opravdu postrádalo logiku. Vílí panstvo o mně vědělo. Stala jsem se objektem jejich soustředěného, egu lahodícího zájmu.

„Ráda bych dodělala střední školu tady,“ začala jsem opatrně. „Za poslední rok jsem se hodně zlepšila. Bylo by možné tento požadavek odsunout na příští léto? Až budu mít po maturitě?“

Pozvedl údivem obočí.

„Měnit střední školu před posledním ročníkem není moudré, to máš pravdu. Nicméně rozhodnout se budeš muset podstatně dříve, než navrhuješ. Přál bych si, abys univerzitní vzdělání absolvovala na Kolumbijské.“

Zalapala jsem po dechu.

„Ale ta škola je absolutně mimo mou ligu, a to i finančně,“ vysoukala jsem ze sebe.

Jeho pozornost nepolevila ani o kvark. Připomínal mi tygra nejen zlatýma očima a měděnými vlasy, ale i zjevnou silou a tušenou schopností bleskově zaútočit. Jejda manda, co mi to naskakuje za asociace?

Lehce zakroužil nápojem ve sklenici a upil.

„Tvoje obavy jsou naprosto bezpředmětné, a to ve všech směrech. Inteligencí z principu věci převyšuješ jakéhokoli smrtelníka. Mimochodem, o peníze se nemusíš starat.“

„Vzhledem k absolutní platnosti zákona zachování hmoty a energie, co za svou laskavost budete požadovat?“

„Zajistit ti vzdělání na patřičné úrovni považuji za svou povinnost. V současné bezpečné a klidné době žijí víly opravdu velmi dlouho,

podobná investice se mi vrátí několikanásobně. Navíc stále doufám, že převezmeš část povinností jako členka královského dvora.“

Potlačila jsem povzdech. Tomu se asi v budoucnu nevyhnu.

„Ale máma se stěhuje zpátky do Prahy,“ namítla jsem hloupě.

„Ano, já vím. Své rodiče a zdejší přátele bys viděla jenom párkrát do roka. Doufejme, že Američané nejsou tak příšerní lidé a našla by sis nějaké blízké duše i tam.“

Uvažovala jsem nad jeho národností. Hovořil naprosto dokonalou Queen's English, podle přízvuku nebylo možno rozlišit zhola nic. Pátrala jsem po určujících rysech v jeho tváři. Ale namísto odhalování tajemného původu se mnou zabloumala touha dotknout se hedvábné zlatavé pokožky. Políbit relativně úzké, a přesto žádoucí rty.

V tu chvíli se můj glanc zřítíl do hlubin. Zamrkala jsem, abych odvrátila hrozící katastrofu, a oči mi samy sklouzly k ohromným kyvadlovým hodinám na stěně. Už tu sedím hooooódně dlouho, pomyslela jsem si.

„Ach ano, omluv mou nezdvořilost.“ Postavil sklenici s koňakem na nízký stolek mezi pohovkami. „Už tě zdržuji příliš dlouho.“

Hrklo ve mně.

„To v žádném případě nikoli! To já se musím ospravedlnit...“

Nenechal mě domluvit a zvedl se. Taky jsem se postavila. Velmi dvorně mi pokynul.

„Bylo mi nesmírným potěšením, že jsi mne navštívila osobně. Ale připravil jsem pana Wolfa i drahého Bartoloměje o tvou společnost.

Pochybuji, že se sami na večírku baví tak dobře, jak očekávali. Užívej pohostinnosti tohoto domu, a pokud vás tanec a radovánky unaví, v prvním patře jsou pro mé milé hosty připraveny ložnice.“

Usmál se a zdvořile mne doprovodil ke dveřím.

Až na chodbě jsem si uvědomila, že jsem se nerozloučila. Ale stěží bych byla schopna pronést slovo. Poslední minuty strávené v blízkosti charismatického krále se mnou zacloumaly nepochopitelným způsobem. Najednou jsem se cítila vzrušená a dychtivá na nejvyšší míru. Zalévalo mne horko a příjemné chvění v podbřišku. A přitom se mě ani nedotkl. Neřekl nic hanbatého nebo dvojsmyslného. Vypila jsem v průběhu rozhovoru jedinou sklenku šampaňského. Co se to se mnou děje?

Před dveřmi do Sebastianových apartmánů mne očekával úslužný muž ve slušivém neformálním oblečení, kalhotách a košili z šedého hedvábí.

„Doprovodím vás, slečno.“

Zadrhl se mi dech a představovala jsem si ho svlečeného. Soudě dle vypracovaných ramenou a pevného zadku by nevypadal vůbec marně.

Co blázním? Působí na mě vysoká koncentrace vilích feromonů nebo mi dočista hráblo?

Abych vás trochu uvedla do obrazu, Malachi s nevelkou družinou navštívil Prahu a pozval Barta, Přemka a mě na večírek do domu, který si pronajal. Dostavili jsme se před necelou hodinkou, ale zatímco pánové zamířili k baru ve společenské místnosti, mou maličkost si velký šéf vyžádal k osobnímu pohovoru.

Pohledný sluha mne doprovodil zpět mezi hosty, popřál pěknou zábavu a zmizel.

Nahoře jsme seděli v salónu vybaveném imitací barokního nábytku se starorůžovým čalouněním. Na stolech i podlaze tam stály ohromné porcelánové vázy plné květin. Člověk úplně očekával, že dveřmi se zladenými ornamenty vstoupí Mozart. Zato tady se do mě zakouslo dunění reproboden. Uprostřed sálu se vlnilo několik dvojic, zbytek se rozvaloval na ultramoderních klubovkách u vzdušných kovových stolků se skleněnými deskami podél stěn. Trochu se mi zatočila hlava a dostala jsem žízeň.

Pozorně jsem obhlédla osazenstvo. Jelikož se vesměs jednalo o Malachiho dvořany a přátele, vůbec mě nepřekvapilo, jak byli všichni pohlední a trpytí. Víly jsem od lidí nedokázala rozeznat. Jenže své dva rytíře jsem nenašla. Zamířila jsem k baru.

„Zdravím, krásko, co to bude?“ nabízel své služby usměvavý, snědý barman.

„Jsem vyprahlá jak Sahara, potřebuju nutně sklenici vody.“

„No to snad ne!“ zděsil se afektovaně. „Na žízeň nabízím mnohem účinnější lék.“

Mám míchané nápoje docela ráda. Vyhovuje mi sladká, ovocná chuť. A především zbožňuju představení při jejich přípravě. A tento zástupce barmanského druhu byl naprostý profík. Roztočil kolem sebe vír barevných lahví, každou složku nechal téct do šejkru z přehnané výšky, naplnil vzduch jiskřením a směsicí vůní. Nakonec mi do plné koktejlové sklenice vložil ananas, meloun, ozdůbku na špejli a brčko.

„Na tvé zdraví, krasavice!“

Taky jsem se zazubila a... Panebože, já bych toho chlapa nejradši ojela! Znovu jsem se rozhlédla kolem a trochu mě udivilo, že na parketu neprobíhala hromadná soulož. Páry se k sobě tiskly, ale nezaregistrovala jsem žádné nepředloženosti. No jenže stále jsem neviděla ani jednoho ze svých společníků. Zhluboka jsem se napila. Chutnalo to výtečně.

„Poslyš,“ otočila jsem se k fešnému hochovi za pultem, „přišla jsem zhruba před hodinou se dvěma kamarády. Nevšiml sis jich?“

„Jistě. Sličný Bartoloměj a nějaký divoký mladík.“

„Divoký?“ Málem mi vypadla koktejlová třešeň z pusy. „Ve skutečnosti je nesmírně slušný a laskavý!“

Hnědooký hezoun se opřel loktem o bar.

„Tyto přívlastky na něj sedí přesně do chvíle, než tě doprovodí v ložnici přes práh, nemýlím se?“

Cítila jsem, jak mi stoupá červeň do tváří. Dech se mi zadrhl. Můj vychýlený mozek okamžitě nahodil převíjení včerejší noci. Přemkovy nedočkavé prsty a ústa. Hříšně temná kouzla s erotickými hračkami. Jeho velký a silný...

Na jeden zátah jsem vypila zbytek nápoje.

„Kde ho najdu?“ uhodila jsem na barmana.

Jen na mě mrkl a kývl hlavou ke schodišti vedoucímu nahoru.

Vyběhla jsem na deseticentimetrových jehlách do patra, ani nevím jak. Octla jsme se v dlouhé, široké chodbě zařízené opět ve stylu pozdního

rokoka. Parkety byly naleštěné do vysokého lesku, mezi okny visely vzácné obrazy (nebo kvalitní reprodukce) květinových zátiší, reliéfy na stěnách se leskly zlatou barvou. Mezi vstupy do jednotlivých místností stály stylové sedačky s kroucenými nožičkami a vínovým čalouněním. Otevřená špaletová okna zvala dovnitř soumrak, hluk velkoměsta a touhou prosáklé vedro.

Vzala jsem zkusmo za první kliku a otevřela. Předě mnou stála široká postel, nábytek se konzistentně shlédl v konci osmnáctého století. Ale nikde nikdo. Vrátila jsem se zpět. Všimla jsem si pootevřených dveří zhruba uprostřed chodby, z nichž se linulo teplé světlo, a zamířila k nim. Strčila jsem do veřejí a vstoupila.

Ložnice vypadala skoro stejně jako ta předchozí. Akorát velmi použitě. Na podlaze se povalovalo zběsile svléknuté oblečení, na stojací lampě jako nezbytná dekorace visela černá krajková podprsenka. No, pane jo! Přes opěradlo křesílka další, tentokrát krvavě rudá a podstatně objemnější. Ve zmuchlaných lůžkovinách někdo ležel.

Opravdu se mi přitížilo. Nemohla jsem nepoznat shrnuté džíny na zemi. Sunula jsem se vpřed, jako kdybych se brodila bahnem. Zírala jsem na nahého spáče, na jeho dokonalý zadek. Kousanec na rameni. Vlnité černé vlasy spadající přes charakteristickou jizvu na obočí.

Panebože!

Zůstala jsem stát nad obrazem zkázy úplně bez dechu. Můj nejdražší, milovaný Přemek tady spokojeně oddychoval, v ruce svíral roztržená rudá tanga. Kolem se vznášela vůně sexu.

Pozadu jsem se vypořádala na chodbu. Bylo mi strašlivě. Jasně že tu létalo něco ve vzduchu. Octli jsme se (naprosto dobrovolně) ve vílím doupěti. Za každým rohem číhaly lži maskované polopravdami, líbivý

zjev, krutá povaha. A pochopitelně sex na n-tou. Momentálně jsem se cítila tak nadržaná, že bych se plazila po zdi. Ale, propána, já taky nezatáhla barmana na záchody. Jak mi to mohl udělat? Jak jen mohl?!!!

Proti mé vůli mi unikl přidušený vzlyk.

Tak to ne! Nebudu brečet. Nejsem žádná přecitlivělá křehule. Miláčkovi chyběl grupáč? Nestačilo mu provozovat s jedinou vílou všechny polohy z Kámasútry plus hrátky pod vodní hladinou? Já jsem ho dostatečně neuspokojovala?

No teď sis, holenku, naběhl!

Vzala jsem za další kliku. Procházela jednotlivé pokoje, až jsem našla, co jsem potřebovala. Otevřeným oknem profukoval slabý vánek a vzdouval bílý, vzdušný závěs. Světla velkoměsta a měsíce ozářily místnost namodralým, snovým přísvitem. Ležel na lůžku zakrytý pouze prostěradlem. Pokožka se mu tlumeně třpytila. Ledová vůně limetky a verbeny mi vlétla do nosu.

Skopla jsem botičky, jako had se vysoukala z úzkých, kratinkých koktejlek. Šup, šup, prádlo se poroučelo k zemi. Po čtyřech jsem se vplížila na postel. Asi po milionté jsem zalitovala, že nemám talent na kreslení. Předě mnou odpočíval anděl, přenádherný, laskavý a něžný. Políbila jsem ho na rty. Panebože! Chutnal stejně dobře, jako vypadal. Nejvíce sexy zmrzlina na světě. Znovu jsem ho políbila a lehce mu položila dlaň na tvář. Pomalu jsem klouzala po bělostné, hedvábně jemné, chladivé pleti.

Zavrtěl sebou a vzdychl.

„Alex...“ zamumlal.

Pokud ve mně toto jméno vzbudilo nějaké negativní pocity, tak pouze lítost a následně o to hlubší touhu ho potěšit. Pohládila jsem ho po ramenou, přejela po paži. Sjela na hrudník. Stále jsem ho náruživě líbala. Pootevřel rty, ale jako kdyby mu něco bránilo úplně se probudit. Nejspíš se před chvilkou právě propadl do nejhlubšího spánku. Nějakou dobu potrvá, než se probere k plnému vědomí.

Zato jeho mužská přirozenost si nevzala žádné náhradní volno. Stačilo ho párkrát pohládit, přejet od kořene k žaludu, lehce olíznout a dočista zkameněl. Mám prostě na chlapy kliku.

Když jsem ho začala sát, znovu zašeptal jméno mé nejlepší kámošky. U srdce mě píchlo, zda se ten můj prevít při orgasmu aspoň přefekl.

No nic, nastal čas přejít od ústního projevu k činům. Obkročmo jsem se posunula nad omámeného víláka, dotkla se ňadry jeho hrudi. A nasedla mu na klín. Až jsem vyjekla, jak zvláštní pocit to byl. Mrazivě slastný. Dokonale rozkošný.

V pase mě sevřely ledové dlaně.

„Silvie?!“

Už jsem se pohybovala. Nedokázala jsem ovládnout rostoucí vzrušení. Nejlepší oskarový herec by nezvládl předvést směsici emocí, jaká se zračila v Bartově tváři. Údiv. Zděšení. Rztoužení.

„Holčičko... Holčičko moje.“

Vyvrcholili jsme oba zároveň. Ale než stačil posbírat trosky zdravého rozumu a vznést logické námitky, znovu jsem vyrazila na zteč.

„Mlč, prosím, mlč!“ přikázala jsem a přisála své rty k jeho. Nedala jsem mu žádný prostor k projevu svobodné vůle. Opět jsem ho laskala a dráždila. Jakékoli jeho překvapení a možný nesouhlas utonuly ve spalujícím žáru touhy.

A pak se to stalo. Bart mě držel za prsa zády k sobě, a právě jsme zdolávali třetí vrchol, když se rozlétly dveře. Proti jasnému světlu z chodby stála rozložitá postava, kupodivu zcela oblečená.

„Co se to tu... děje?“ Přesně v tu chvíli jsem se udělala.

Rozespale mrkal, posunul se o jeden váhavý krok vpřed. „Silvie? Bartoloměji?!“

Ach ne, ach ne, ne, ne, ne!!! Úplně mě bolelo, jak jsem se snažila potlačit vlny slastných křečí a nějak se vymotat z hanbaté pozice a prostěradel. Bart pořád reagoval hodně zpomalene, jenže těžko jej obviňovat.

Ale sotva jsem ze sebe vypravila zadýchané: „Přemku!“, můj milý se zapotácel a uskočil vzad. Zuřivě zavrtěl hlavou, jako kdyby sám sobě zakazoval akceptovat podivný výjev před sebou. Chytil se za tričko na levé straně hrudníku. Sípavě nadechl.

„Do háje!“ zařval. Ještě jednou nás nevěřicně přejel očima, otočil se na patě a utíkal chodbou pryč.

Nastal okamžik absolutní nicoty. Dech ulétl z plic. Nezazněl jediný zvuk, ani tikot hodin. Jako kdyby se zastavil čas a pohyb všech částic. Tehdy a ani nikdy později jsem nedokázala určit, jak dlouho ona neexistence trvala.

Najednou jako kdyby někdo cvakl vypínačem. Zalila mě vlna absolutní střízlivosti a přičetnosti. Horečně jsem se začala hrabat z Bartovy náruče.

„Co se děje? Cos to provedla?“ mumlal rozespale.

Hm. V zásadě si tyto otázky kladli všichni zúčastnění.

„Nevím,“ vzlykla jsem. Tentokrát mě feministická hrdost před pláčem nezachránila. Vylezla jsem z postele a začala na sebe roztřesenýma rukama soukat oblečení. Bart kulil oči, jako kdyby se probudil právě teď, a ještě ne úplně.

Popadla jsem kabelku a rozběhla se ke dveřím. Naprosto nesmyslně jsem na něj mávla. „Dobrou!“

Bosa jsem pádila po chodbě, smrtící botky v ruce. Seběhla jsem schody, vymotala se skrz stále probíhající večírek a octla se na ulici.

Venku nebylo chladno, ale přece jenom mi čerstvý smog trochu pročistil hlavu.

To je v háji, to je v háji!!! řvaly všechny mé vnitřní alarmy. Další zdržení jsem nasbírala při zmateném kroucení hlavou a pokusu vydolovat soudnou myšlenku, která by dokázala redukovat dopady olbřímí katastrofy.

Ale sotva jsem se rozběhla směrem k zaparkovanému džípu, burácení motoru mi napovědělo, že moje zhrzená láska právě nastartovala motor. Než jsem se stačila pohnout, auto smykem vycouvalo a mnohem vyšší rychlostí, než povoluje vyhláška, se řítilo do temné noci.

Přesto jsem utíkala za zvukem jenom proto, abych viděla zadní světla mizející křižovatkou.

Až poté jsem se zarazila. Kolem procházeli turisté a starousedlíci lační zábavy za teplé letní noci. Stála jsem uprostřed chodníku a prudce dýchala. Trochu mě pobolívala hlava.

Co se to přihodilo? Co se právě u všech všudy stalo?!!!

2. KAPITOLA – JAK ZÍSKAT NAZPĚT SVOBODU

„Proboha, jsi v pořádku?“

„Jo.“ Ve skutečnosti: „Ne.“

Ve sluchátku se ozval hluboký povzdech: „Kde jsi? Vyzvednu tě.“

Zavrtěla jsem hlavou. Chytré telefony by si s něčím takovým měly umět poradit, nemyslíte? E-eh, humor? Došel.

„Jsem ve vlaku. Za chvíli budu doma,“ odmítla jsem pomoc.

Další povzdech: „Sedám do auta a jedu za tebou. Se všemi hloupostmi, které máš v plánu ještě provádět, počkej na mě.“

Jo. Na záchranu pitomých blondýn byl Bart perfektní parťák.

Moje současná situace byla temná, hustá a nezapomenutelná jako čokoláda. V noci jsem se ve stříbřitých šatičkách, které s bídou dosahovaly do půli stehén, a bosa, podotýkám, nějak doplahočila na nádraží a nočním rychlíkem dorazila do Hrazdové. No a poté musela počkat na první ranní přípoj do našeho malebného pohraničního městečka.

Ted' tedy vystupuju z lokálky v chumlu rozespalých pracujících, kteří míří na ranní směnu do BXY. Pošťuchují se a koukají na mě. Měla bych si užívat paradoxu pařmenů, kdy spoluobčané jedou do rachoty, zatímco já se vracím z mejdanu. Dnes mě však obdiv okolí nadšením nenaplníuje. Čeká mě asi hodinová chůze k samotě U Spisovatele. Asi

bych mohla zavolat tátovi a objednat si odvoz. On je ranní ptáče, nejspíš už bude vzhůru. Jenže se cítím mizerně. Tragédie mnou spáchané nepředloženosti mne zaplavuje jako tisíciletá voda. S každou uplynulou minutou ve mně vzrůstá jistota, že jsem životní lásku nadobro ztratila.

Vyhrkly mi slzy, tak jsem je rozšmudlala po tváři a pleskala holými chodidly silnicí směrem k jezeru.

Neptejte se, jak se táta tvářil, když mě uviděl. Vysypal ze sebe přehršel předvídatelných, ovšem zničujících otázek. („Co se stalo? Proboha, jak ses dostala domů? To jsi šla bosky? Kde je Přemek? Pohádali jste se? Co ti provedl?“)

„Nic. Já to zvorala.“

Další výslech jsem zarazila přesunem do koupelny. Nohy jsem měla zrasované pořádně. Pálilo to, když jsem je drbala. Poranění jsem natřela antibiotickou masťou a pak dumala, jak se přesunu do pokojíčku, aniž bych upatlala schody. Měla bych být z principu chytřejší než většina ostatních lidí. Zlatý voči.

Ušetřím vás dalšího technologického postupu, protože byste zavylí a tento text rituálně obětovali. Nakonec jsem se dostala k posteli. Posadila se na deku se zkříženýma nohama a dumala, co podniknout. Musím vymyslet něco účinného, abych minimalizovala škody. Budík ukazoval odporně časně ranní hodiny. Natáhla jsem se a položila hlavu na polštář.

Probudila jsem se odpoledne. Kdybych dokázala zastavit čas, udělala bych to přesně v tom momentu, kdy jsem otevřela oči a pomyslela si, jaký je krásný letní den. Nasála jsem vůni vody a lesa. Zaposlouchala se

do šplouchání vlnek a šumění listí. Po obloze se prohánělo stádo beránků...

Sakra! Sakra!!! Posadila jsem se. Sakra! Obludné provinění mi přistálo v zátylku, zavrtalo se do páteře a ochromilo většinu vnitřních orgánů včetně mozku. Musím to napravit. Musím něco udělat. Omluvit se. Vysvětlit (nevysvětlitelné). Prosit. Škemrat.

Bleskově jsem na sebe naházela oblečení. Seběhla ze schodů.

Na tátu jsem narazila venku. Seděl ve stínu pod břízami s nořasem na kolenou. Puškin, který mu ležel u nohou, vyskočil a řítil se ke mně s bláznivými vítacími projevy. Rodič se zvedl poněkud důstojněji.

„Už mi vysvětlíš, co se semlelo? Víš, jak jsi mě vyděsila? Nemůžeš cestovat v noci sama, oblečená jako kabaretní tanečnice. Sílko, tohle víckrát nedělej. Slib mi to!“

Nervózně jsem si zamnula ruce.

„Tati, já se pokusím...“

„Žádné pokusím! Prostě už nikdy nesmíš takhle riskovat. Kde je vůbec Přemysl? Jak tě mohl někde nechat samotnou?“

„Tati, já... Já...“ Zírala jsem na něj a nebyla schopna nazvat věci pravými jmény. „Provedla jsem strašnou věc. Je mi to moc líto. Potřebovala bych zajet na farmu a dát to zase do pořádku.“

„Neodpovědělas na jedinou otázku!“ vytkl mi rozmrzele.

Trhla jsem rameny.

„Prosím, odpusť. Já nemôžu.“

Krátce se pokoušel zlomit můj odpor soustředěným pohledem, ale pak milostivě máchl rukou.

„Tak jed'. Hlavně opatrně. Koneckonců co se škádlívá, to se rádo mívá.“

Momentálně jsem na moudra tety Kateřiny neměla úplně náladu.

Sotva jsem sedla za volant, napadlo mě zkontrolovat mobil. Vystrachala jsem ho z kabelky. Bylo by exkluzivně krásné, kdyby mě kontaktoval Přemek. No, taky by se šiknul lék na rakovinu a dovolená na Marsu. Na obrazovku vyskočilo upozornění na nepřijatý hovor od Barta. Zpráva od téhož.

„Andílku, musel jsem nečekaně odcestovat ve vážné záležitosti. Ozvu se tak brzy, jak bude možné. Dávej na sebe pozor!“

Cože? Okamžitě jsem zmáčkla jeho číslo. Pokus dobrý. Volaný účastník byl nedostupný. Do háje! Přesně v tom okamžiku se půda pod nohama naklonila a já začala klouzat do pekel. Ale ještě pořád jsem nedokázala obsáhnout celou hloubku tragédie. Skousla jsem ret a logickými argumenty bagatelizovala nastalé okolnosti. Bart není odpovědný za můj život a mé chyby. Včera jsem to totálně pohnojila, a ještě ho do neplechy zataáhla víceméně proti jeho vůli. Musím si poradit sama. On potřeboval vyřídit něco soukromého. Ozve se mi.

Nastartovala jsem a vycouvala na trávník před garáží.

Řídila jsem a dělala hrubé chyby. Vyjížděla z vedlejší na hlavní a nerozhlédla se. Nepřibrzdila jsem před přechodem. Zapomínala na

blinkr. Nezpůsobila jsem nehodu, ale můj anděl strážný si nejspíš rval vlasy. Nebo spíš peří z perutí.

Soustřed' se, přikazovala jsem si. Snažila jsem se vymyslet, co Přemkovi řeknu, a předjímat jeho reakce. Nikdy jsem nezpůsobila tak strašlivý průšvih, ani náhodně. Navíc tentokrát jsem se cítila vinna v plném rozsahu. Jak tohle obhájím? Co mám slíbit, aby se přestal zlobit? Protože... Nemůžu ho ztratit. Nedokážu bez něj žít.

Vjela jsem na dvůr farmy. Ve stínu hospodářských budov stála motorka a Radek v kraťasech u ní něco kutil. Zvedl se, zazubil a vesele mávl.

„Zdravím, krásko! V Ráji se pokazilo počasí? Neříkej, že jste se s bráchou konečně pohádali. Hrozilo by totiž, že jste úplně normální lidi!“ Šklebil se a rozverně pohazoval francouzákem.

„Ahoj,“ pozdravila jsem nejistě. „Kde ho najdu?“

Ležerně hodil hlavou k otevřeným dveřím stodoly, která sloužila jako garáž džípu a zemědělských mechanismů. Zhluboka jsem se nadechla a vykročila k temnému otvoru. Nastal okamžik pravdy. Kolena se mi podlamovala a já si uvědomila, že jsem téměř dvacet čtyři hodiny nic nejedla.

Stál mezi traktorem a benzínovou sekačkou, montérky na holém těle. Ruce si utíral do umolousaného hadru. Prameny tmavých vlasů mu padaly do očí. V jejich hluboké černi neprobleskla jediná jiskřička. Rty měl semknuté.

„Ahoj,“ pronesla jsem opatrně.

Pečlivě si otíral jednotlivé prsty a propaloval mě pohledem.

„Co potřebuješ?“

Polkla jsem. „Přišla jsem se... omluvit.“

„Hmmm.“ Mučivě pomalu si čistil ruce. Po dlouhé odmlce nebezpečně tiše promluvil: „Děláš si legraci? Tuhle situaci chceš vyřešit omluvou?“

„Přemku, prosím, nezlob se na mě... Vlastně jo, klidně se naštvi, já si to zasloužím.“

Prudce hadr odhodil. Ale tvářil se pořád neproniknutelně. Vážně. Smutně.

„Tak si říkám, proč jsi mi to jednoduše neoznámila? Hele, užili jsme si, bylo to hezký. Je čas jít dál. Jenže máš pravdu, to bych nevzal. Asi bych hloupě bojoval. Snažil se získat zpět, co mi stejně nikdy nepatřilo. Takhle jsem byl přinucen přijmout věci takové, jaké jsou. Kapitulovat. Dobře, vyhráli jste.“

„Nerozumím ti. O čem mluvíš?“

V hraném údivu zvedl obočí. Teatrálně rozhodil rukama.

„Přece souboj o tvou přízeň. Vítězství patří Bartovi a lhal bych, kdybych tvrdil, že jsem to nečekal. No, tak vám přeju hodně štěstí.“

„Ale Přemku, tak to není!“

„A jak to je? Vysvětli mi to!“ Postupně zvyšoval hlas. „Nastíním svoji verzi. Pozvalas mě na vílí večírek, ale hned u vchodu ses omluvila. Pak jsem se hodinu nudil sám u baru. Bart předstíral ospalost a zmizel krátce po tobě. Nakonec jsem byl ze všeho totálně otrávený. Motaly se

kolem mě nějaké nádhery, tak jsem odešel do patra a hledal tě. Všechny ložnice byly prázdné, akorát v jedné spal Bart. Tak jsem si sedl na pohovku v chodbě, že na tebe počkám. Panebože! Musela jsi projít přímo vedle mě! Klímal jsem tam celý zkroucený, ještě teď mě bolí krk. Ale tys mě minula a šla si zašukat s ním. Jak bych měl celou událost pochopit? Jako důkaz věčné lásky?“

Lapala jsem po dechu. V tom, co říkal, byla nějaká nesrovnalost, ale nedokázala jsem ji zaboha odhalit. Na včerejší noc jsem si vzpomínala s obtížemi, nicméně... Úsilím se mi rozbolela hlava. Ano. Seděl na rokokové pohovce a spal. Vybavilo se mi to jako vzdálený sen. A realita byla taková, že jsem kolem něj prošla a vlezla k Bartovi do postele.

„Přemku, já opravdu nechtěla. Strašlivě mě to mrzí.“

„Víš co? Ušetři mě hysterických výlevů!“ Zatnul pěsti. „Celou dobu jsem si říkal, že jsi nedosažitelně vysoká liga. Že se k sobě nehodíme.“ Slova drtil mezi zuby, jako kdyby ho bolela. „Tak jo, nebudu dělat potíže. Jdi za svým srdcem.“

„Ty jsi moje srdce!“ zakvílela jsem. „Já tě miluju. Miluju!“ Ach jo. I mým vlastním uším zněl ten afektovaný výrok falešněji než zpěv Rihanny na živo. A přitom to byla pravda!

„Proboha! Kam se poděla nějaká úroveň?“ Sípavě se nadechl. „Ano, spal jsem s mnoha ženami. Ale patřil jenom jediné. Já... nemám sílu na ping pong s vlastními city. Vrať mi snubní prsten. Beru svůj slib zpět. Vracím ti volnost.“

Vyhrkly mi slzy. Rozklepala jsem se.

„Prosím, Přemku,“ zašeptala jsem. „Rozmysli se ještě.“

Zamrkal. A já najednou pochopila, co se mu před očima neustále převíjí, dokolečka, pořád. Nedokázal se té vidiny zbavit. Můj obličej při orgasmu v náručí jiného muže. Pane Bože! Já jsem taková kráva blbá!

Natáhl ruku a zatvářil se opravdu nesmlouvavě.

Jako kdyby se prsten sám chtěl zbavit nechtěné hostitelky, sklouzl mi do dlaně téměř samovolně. Kov a kámen pálily, podala jsem mu ten zatracený symbol. Vnímala jsem podivné mrtvé ticho vůkol, těžký, dusný, nehybný vzduch.

Podíval se na mě, v očích měl prázdno, hořkou vrásku u úst. Mohla bych ho očarovat a přinutit, aby mě stále chtěl. Ale jakou cenu by potom jeho láska měla? Otočila jsem se a vyběhla do slunečního žáru venku.

Celou cestu zpátky mi tekly slzy tak intenzivně, že jsem neviděla na vozovku. Nedalo se to ovládnout. Jela jsem úděsně pomalu, za mnou se utvořila výživná kolona. Na klikatých, úzkých horských silnicích mě nikdo nedokázal předjet. Hysterický řidič autobusu setrvalé troubil. Dokonalý pohřební průvod pro mrtvou lásku.

Nebyla jsem schopna zajet do garáže, vozidlo jsem zaparkovala na příjezdové cestě.

„Teď už mi řekneš, co se stalo?“ neodpustil si táta, když jsem celá ubrečená vylezla.

„Vyspala jsem se s Bartem. A Přemek zrušil zasnoubení.“

Ignorovala jsem solný sloup, v nějž se proměnil. Pokračovala jsem v pláči a cestě ke své postýlce.

Den poté jsem strávila v slzách. A ten další gruntováním a pokusem o restart systému. Bart byl stále nezvěstný.

Kdyby někdo tvrdil něco jiného, tak vězte, že neštěstí chodí po horách a pohromy jsou náramně společenské. Rády se druží.

Třetího dne dorazila matka.

3. KAPITOLA – JAK ODHALIT TAJEMSTVÍ, O KTERÉ ANI NESTOJÍTE

Současnou pohřební náladu její příjezd dotáhl na vyšší level. Na trávníku před garáží zaparkoval stříbrný sedan od mercedesů, takové to pohodlné, praktické, elegantní auto pro zazobané ženy. Z něj vyplula dáma velkého světa v sandálech Jimmy Choo a letním kostýmku s tříčtvrtečními kalhotami.

„Vydělala v New Yorku balík,“ zabručel táta. „Prodala dva patenty nějakým kosmetickým gigantům.“

„Třeba v Hollywoodu zfilmují Ostravského poetu a trumfneš ji,“ navrhla jsem vlastní verzi zářivé budoucnosti.

Zavrátil oči a šel otevřít. Počkala jsem v obývací. Katastrofy přikvačí samy, není potřeba jim spěchat v ústřety. Oblak luxusní vůně se do místnosti vetřel rozhodně jako první.

„Poeta se mi strašně líbil,“ znělo cvrlikání z předsíně. „Vůbec jsem tu knihu nedokázala odložit, a když jsem ji dočetla, dvě noci jsem nemohla spát, jak se mi motala v hlavě. Je to vážně nejlepší román, který jsi napsal.“

No to mě vomej! Spadla jí traverza na hlavu? Co to předvádí za cirkus?

Vešli dovnitř a já hned viděla, že paní Prosperová zahrála na správnou strunu. Táta se vznášel v růžové mlze. Díval se na svou ex jako

zamilovaný trouba. Prodal pud sebezáchovy na eBay? Vždyť se zasnoubila s nějakým americkým bankéřem!

„Slyšel jsem, že se stěhuješ zpátky do Prahy.“

„Ano. Vlastně právě kupuju byt. Přiletěla jsem podepsat smlouvu a doufám, že se budu moct hned nastěhovat. Je to novostavba, takže bych formality měla zvládnout v průběhu týdne.“

„Copak? Tvůj nuzácký snoubenec tady otvírá pobočku?“ Jo, tuhle jízlivost jsem vypustila já.

Jejich duhová bublina udělala plop a praskla. Podívali se na mě značně udiveně.

„Nemám žádného snoubence,“ zakoktala překvapeně. „Jak jsi na to přišla?“

„Přespíš tady?“ vyhrkl rychle táta. Doteklo mi, že informace o jejím soukromém životě v zámoří trousil on a možná nebyly úplně košer.

„Nepočítala jsem s tím. Chtěla jsem se večer zase vrátit.“

„Máš zítra nějaké jednání?“ On ji přemlouvá, aby tady zůstala? Zešílel?

„Nechci otravovat,“ pronesla s takovou dávkou šarmu, až se mi zvedl žaludek.

„Jak se zdá, tak tu překážím,“ zabručela jsem otráveně a odnesla na linku hrnek od kafe, které jsme právě dopili. „Oběhnu s Puškinem jezero a nechám vás tu zatím tokat, draží tetřívci.“

„Počkej, Sílko, přijela jsem hlavně za tebou. Mimochodem, drahoušku, vypadáš příšerně.“

„No díky. Tobě to ohromně sluší.“

Zatřásla perfektním blondatým účesem.

„Tak jsem to nemyslela. Kdy jsi naposledy jedla? Máš kruhy pod očima. Doslechla jsem se, že ses rozešla s přítelem. To mě moc mrzí. Trochu jsem doufala, že mě s tím šarmantním ovčákem seznámíš. Co se dá dělat. V tom případě nás s tátou napadlo, zda bys nechtěla na zbytek prázdnin odjet se mnou do Prahy?“ Takže táta bonzoval?

„Zbláznili jste se oba?“ zavyla jsem. „Dejte mi pokoj!“

Vlítla jsem do předsíně, hupla do konversek a vyběhla ven. Puškin přestal lenořit ve stínu a radostně se rozštěkal. Začal hopsat na pletivo, ohraničující výběh. Bože, ten tvor je moje jediná potěcha ve vesmíru! Otevřela jsem branku. Pérák mi vyskočil až na hrudník.

„Jedeš dolů!“ přikázala jsem rádoby našťavaně. Pochopil. Sice přistál na zemi, ale nadále se vesele tlemil a zuřivě vrtěl ocasem.

„Jdeme!“

Vyrazila jsem k lesu, ale než jsem došla k prvním stromům, máma, pochopitelně přezutá do nějakých značkových sportovních bot, mě doběhla.

„Musím se ti omluvit za své chování posledně,“ začala udýchaně.

Ušklíbala jsem se. Měla jsem milion chutí jí odseknout, ať si omluvy strčí za klobouk. Jenže, pravda, každý může udělat chybu. I hodně

velkou. A může ho to mrzet. A nejspíš toho opravdu hořce lituje. Přece nebudu takový pokrytec, abych jí upřela něco, co bych sama ráda přijala od někoho jiného.

„Ruply mi nervy a vylila jsem si to na vás,“ pokračovala. „Tvoje ochrana pro mě představovala celý život nejvyšší imperativ, v jejím jménu jsem dělala úplně všechno. V New Yorku se celá záležitost ještě zkomplikovala. Poslední rok mi připadal úplně nesnesitelný. Nemohla jsem s tebou mluvit, vidět tě. Fakt jsem umírala steskem. A pak ses najednou objevila v televizní talk-show, kde tě označili za vílu. Veškerá námaha a oběti vyšly nadarmo.“ Zdrceně si povzdechla. „Nezvládla jsem to.“

Pozorovala jsem divoce pobíhajícího Puškina a rovnala si informace v hlavě.

„Od koho mi, podle tebe, hrozí nejhorší nebezpečí?“

Zarazila se.

„Takhle jsem nad tím neuvažovala. Tenkrát když jsem... Když mě navštívil anděl a oznámil tvé početí, kladl mi na srdce, že musím tajemství před ostatními ukrývat tak dlouho, jak to jen půjde.“ Trhla rameny. „Dospělý člověk si se spoustou okolností včetně vlastní moci a výjimečných schopností poradí snáze než dítě. Nebo aspoň tak jsem si jeho požadavek vyložila já.“

Jo, to mělo logiku.

„Jak dlouho znáš Sebastiana Malachiho?“

„Ach ten! Pracovala jsem pro něj, a nevěděla to. Na můj výzkum věnoval štědrý grant a zařídil prodej patentů. Za své bohatství bych

měla poděkovat jemu. Jenže nemůžu. Nevím, zda o tobě tušil, když mi nabídl spolupráci. Spíš myslím, že nikoli. Prostě ho zajímaly výsledky toho projektu. Při dojednávání smlouvy se zaštitil významnou vědeckou institucí. Neměla jsem nejmenší podezření. Jenže pak jsem se jednou octla v jeho newyorském sídle. Pozval na pracovní schůzku mne a další kolegy. Když jsme přicházeli, loučil se právě s velmi zvláštním mužem. Ten mladík vypadal prapodivně, měl havraní vlasy a nepřírozeně bledou jakoby třpytivou kůži. Asi tehdy mi došlo, co jsou on a Malachi zač. Než dokončili rozhovor, všimla jsem si na obrazovce jeho laptopu tvé fotografie. Krve by se ve mně v tu chvíli nedořezal. Přesně od toho okamžiku jsem s tebou ukončila veškeré styky, abych se nějak náhodně neprozradila. Ani si nedokážeš představit, jak obtížné to pro mě bylo. Utěšovala jsem se, že jsi u táty v dobrém úkrytu. Jenže ty jsi skončila v televizi!“

Došly jsme k tábořišti, momentálně plně obsazenému, takže jsme skotačící skauty minuly širokým obloukem.

S obtížemi jsem polykala krutou zlomyslnost vyšší moci.

„Víš, mami, ten černovlasý muž se jmenuje Bartoloměj Drakus a dokáže číst myšlenky. Jakmile jsi spatřila mou podobiznu, sama jsi mu prozradila, co jsem zač a kde mě najde.“

„A-a-ach!“

„Do prdele!“ dodala po chvíli.

„No to už je jedno,“ konstatovala jsem odevzdaně. „Každopádně mě dosud ohrožovali víc lidé než víly.“

Připnula jsem Puškina na vodítko, protože jsme došly k aleji u mlýna a ten rozjívěný blázen by mohl vlítnout pod projíždějící auto.

Pokračovaly jsme ke koupališti za jasného letního dne ve stísněném tichu.

„A co srdeční problémy? Už jsem kompletně ztratila tvou důvěru, nebo se mi svěříš?“ změnila téma.

„Totálně jsem to pokašlala, mami. Byla jsem mu nevěrná s,“ zarazila jsem se, „s kamarádem. Zrušil zasnoubení. Asi umřu!“ zakvílela jsem a znovu se mi vyvalily hrachy z očí. Máma vytřeštila zrak, ale moudře spolkla nabízející se přiblblé otázky.

„A řeklas mu, jak tě to mrzí a že ho pořád miluješ?“ pokusila se poskytnout dobrou radu, jak se od její funkce (matka) očekává.

„Jo,“ brečela jsem dál. „Nevěřil mi ani hlásku, a vlastně se mu nedivím.“

„Není žádná šance, že bys ho získala zpět?“ (Zuřivé vrtění hlavou a cákání vodopádu slz.) „No v tom případě bys mohla se mnou do Prahy. Odstup nemůže v podobných obtížích uškodit. Předpokládám, že bys ráda pokračovala na místním gymnáziu, když ses tak dobře zapsala. Takže by bylo jen spravedlivé, abys prázdniny strávila se mnou. Neboj, na zlomené srdce už nějaký lék najdeme.“

„Ach, mami! Přemek mi tak strašně chybí. Mám pocit, že už nebudu nikdy šťastná. On byl ten pravý. Moje životní láska.“

„Sílko,“ pronesla rázně, „nic takového neexistuje. Jsou jednotliví muži a můžeš je milovat různě dlouho a s odlišným stupněm intenzity. Neříkám, že si někoho najdeš hned toto léto, ale oživovat mrtvolu nevede nikdy k dobrým výsledkům. Nechceš se přece životem vláčet s nějakou zombie? Vyplač se, truchli, ale uzavři to.“

Znělo to děsně, ale nejspíš to byla hluboká pravda. Fňukala jsem a nakopla prašivku. Samozřejmě jsem se zatoužila pomstít za projevenou dobrotu. Hlavně že ona se držela vlastních rad a svůj osudový vztah spořádaně pohřbila!

„Mami, s jakou vášní jsi milovala tátu na stupnici jedna až deset?“

Povzdechla si a zároveň její tvář prozářil jas: „Odhaduji úroveň asi jeden milion.“

„Proč ses teda rozváděla?!“ zaječela jsem vztekle.

„Jo,“ pokývala hlavou, „to bych ti vlastně taky měla vysvětlit. Po svatbě jsem nemohla roky otěhotnět. Asi jsem zpanikařila. Na andělův návrh jsem kývla bez rozmyšlení. A narodila ses ty. Nejkrásnější, nejúžasnější dítě na celém světě.“

„Mami,“ přerušila jsem ji skepticky, „musela jsem být taková, protože jsem tvoje.“

„Ano a ne. Nejen že jsi opravdu hezounká...“

„Jsem po tobě!“

„Ono se těch vlivů sešlo mnohem víc. Kromě toho jsi byla ukázkově roztomilá. Zvědavá, bystrá. Neuvěřitelně poslušná. Pořád ses smála. V reklamách nenajdeš tak dokonalé děti. Táta se do tebe zamiloval víc než do mě. Zanedbával práci, ignoroval termíny, jen aby si s tebou mohl hrát.“

Zadívala se na hladinu, kterou křižovali surfaři a pramice.

„Víš, že Marie sice porodila, ale za svůj život nespala s jediným mužem?“ dodala.

„Kterou Marii myslíš?“ zeptala jsem se hloupě.

Shovívavě se pousmála: „Když anděl navštívil mě, promluvil i s tátou. Michal mi to jednou vyprávěl. Prý se mu zdálo, že porodím božské dítě, o které on se bude smět postarat. Smál se tomu a myslím, že tuto informaci dokonale potlačil. Nepřipadala mu racionální. Přijal tě za svou naprosto bez výhrad.“

„A pak mi vynechala perioda,“ pokračovala tiše. „Vyděsila jsem se k smrti. Představila jsem si, že se narodí úplně normální dítě. Propláče noci, nenaučí se rychle chodit na nočník, bude dysgrafik. Začne odmlouvat a zlobit. Porostou mu nakřivo zuby.“

Zoufale máchla rukama, jako kdyby od sebe odháněla strašlivou vidinu.

„Nečekám, že to pochopíš, ale já si představila, že Michal bude mít raději tebe než svoje vlastní dítě.“

Polkla jsem hořkou slinu.

„Jak to dopadlo?“

„Falešný poplach. A tak jsem tě popadla a odstěhovala se.“

„To tě fakt nenapadlo lepší řešení? Co takhle antikoncepce?“ namítla jsem ostře. „Od kdy jsi bigotní katolička?“

„Odpusť, zlato. Po bitvě bývá každý generálem. Víš, tehdy byla jiná doba. Prostředky na ochranu před početím nebyly zdaleka tak bezpečné,

dostupné a spolehlivé jako dnes. Navíc táta chtěl další dítě. Těžko bych své rozhodnutí obhajovala.“

Zastavila jsem se. Nehodlala jsem ji soudit, neměla jsem na to nejmenší právo. Ale na jednu věc jsem se zeptat musela: „Udělala bys to znovu? Kdybys věděla, co tě čeká, všechny problémy a volby ze dvou špatných možností, kývla bys andělovi?“

Život je cesta sestávající z nepřetržité řady obtíží. A občas na té štrece narazíte na půvabné zákoutí, super hospodu či báječného společníka.

Mámin obličej se rozzářil jako slunce.

„Neváhala bych ani minutu, ty hlupáčku!“

4. KAPITOLA – JAK SI VYCHUTNAT MODERNÍ UMĚNÍ

Mámina idea opustit v létě rekreační lokalitu s koupalištěm, vlahými lesy, spoustou značených turistických tras po romantických horách a vyměnit ji za rozpálené velkoměsto, se ukázala jako jediná možná.

Po Bartovi se slehla země. Pokusy o kontakt přes mobilní telefon narážely na nedostupného účastníka. Napsala jsem mu mail, ale příjemce jej ani neotevřel. Moje paranoia nabízela děsivé scénáře, z nichž nejpříznivější vyzněl v tom duchu, že si krásný vílák udělal další zářez na pažbě a někde v horoucích peklech obluzuje jinou rusalku. V těch nejhorších jsem ho viděla hluboko pod zemí, a to nikoli ve vagónu metra.

Snažila jsem se je zahánět všechny, abych se nezbláznila. Bart nikdy nepůsobil dojmem přelétavého floutka. Přežil více než dvě staletí společenských převratů a válek včetně dvou světových. V té souvislosti nezapomínejme na módu osmdesátých let. Ten chlap zvládne všechno. No, modlila jsem se za to.

Nudila jsem se. Koupání nepřinášelo potěšení, když jsem se nemohla cachtat s Přemkem. Zkoušela jsem získat letní brigádu, ale rozmyslela jsem se pozdě, vhodná místa byla již obsazena. Vytáhla jsem kolo a téměř denně jezdila do knihovny. Jednou jsem tam potkala Sašu, ale ta jenom rychle pozdravila a utekla. Od slavné televizní show jsme spolu stejně pořádně nemluvily.

A čirou náhodou jsem ve městě narazila na Radka.

Musela jsem opět zajít do prodejny elektrospotřebičů pro prodlužovací kabel. Doslova jsme se srazili ve vchodu. Měla jsem takovou radost, že ho vidím, až jsem vyskočila do vzduchu. Zato na jeho straně potěšení scházelo očividně. Ucoul, jako kdyby se spálil. Na pozdrav neodpověděl. Otočil se na patě, přeběhl silnici a zapadl do papírnictví. Co tam potřeboval, to bylo záhadou.

Kdyby mi vrazil pěstí do žaludku, cítila bych se líp. Sedla jsem na kolo a cedila celou cestu až domů. Táta se zajímal, proč zase bulím. Když jsem mu příhodu vylíčila, jen pokýval hlavou. Prý s ním se Karel taky odmítal bavit.

Rozevři se, země, a pohlt' mě!

Takže jsem zavolala mámě a přesunula základní tábor do nejkrásnějšího města světa.

Máma si pořídila lahůdkový byt 3+kk s velkorysou terasou na Žižkově. Peníze člověka neučiní šťastným, ale v novostavbě s plovoucími podlahami a výhledem na Vítkov se brečí líp než v plesnivé suterénní garsonce. Navíc jsem na rozsáhlé smutnění nedostala prostor. Moje matka je ženou činu a ryze praktickou a racionální osobou. Bohémskou vzletnost jsem musela podědit po otci, ať už je jím, kdo chce.

Dny jsme trávily objížděním obchodů s nábytkem. Strašně jsme se pohádaly, když mi zadržela nákupy v IKEA. Vyrobity jsme si plánek bytu, nakreslily a vystříhaly kusy nábytku a šoupaly s nimi po mapce. Hodiny jsme porovnávaly vhodné odstíny barev, přičemž její názor vždycky vyhrál (šlaka!). Akorát v koupelně se mi podařilo prosadit kombinaci lila a kávové, což vypadalo fakt hustě. No a také jsem dostala volnou ruku při zařizování pokoje pro sebe/hosty. Vítej, švédská nábytkářská firmo!

Vyprávěla jsem jí o Přemkovi. Ve chvíli, kdy jsem vyplácla, že je to bývalý pornoherec, nahlas poděkovala Bohu za náš rozchod a já s ní asi hodinu nemluvila.

Ona popisovala detaily svých převratných objevů na poli biochemie, z čehož jsem usoudila, že se této oblasti budu úzkostlivě vyhýbat a učiním tak šťastnými všechny tvory vesmíru.

Za romantického letního podvečera jsme si rozložily deky na terasu, protože zahradní nábytek dosud nepřišel na řadu, a ládovaly se donáškou z pizzerie.

„Jaké jsou tvé plány na další studium?“ vyzvídala.

„Uvažovala jsem, že bych se dala na žurnalistiku jako táta. Čeština mi vždycky šla.“

Máma zakoulela očima: „Tvůj nedostatek ctižádosti mě naprosto ubíjí.“

Nadskočila jsem.

„Netvrdím, že jsem nejsoutěživější týpek ze všech. Ale Karlova univerzita je zatraceně náročná výzva.“

„Jo. Je obtížné být přijat ke studiu, což by byla poslední překážka, která by ti tam hrozila.“

Takhle jsem o tom nikdy neuvažovala. Opravdu jsem nýmand, který volí nejsnazší cestu, aby se příliš nezapotil? Odložila jsem talíř, svěsila ramena.

„Co bys mi tedy radila?“ zamumlala jsem odevzdaně.

„Ach, Sílko! Ty jsi pořád tak smutná. Rve mi to srdce. První lásky bývají velmi bouřlivé. Dobrá, nastal čas na pořádnou hysterickou scénu. Zavolej mu. Posílej esemesky každých deset minut. Ponižuj se, ztrapni. Udělej cokoli, co ti pomůže ten rozchod překonat.“

Vážně jsem o jejím návrhu přemýšlela.

„To nemá cenu,“ usoudila jsem. „Pohrdám sama sebou dostatečně. On nikdy nevěřil, že nám to vydrží, a já mu nahrála.“ Vzdychla jsem a zavřela oči. „Díky, že se tak staráš. Vrátime se raději k otázce mého vzdělání?“

„Když myslíš. Co na tvoje plány říká táta?“

Zrudla jsem.

„Nic. Nesdělila jsem mu je.“ Zatvářila se nadmíru udiveně, tak jsem dodala omluvu: „V poslední době jsme měli docela jiné starosti.“

„Aha. No, určitě bys ho potěšila. Navíc on by dokázal nejlíp specifikovat klady a zápory této volby.“

„Dobře, s tátou to ještě proberu. Ale ty ses nezdála moc nadšená, takže chci slyšet tvoje hledisko.“

Máma byla většinu svého života duchem lehce nepřítomná, v hlavě se jí motaly komplikované vzorečky sloučenin, a ještě složitější technologické postupy. Avšak nikdy jsem neměla pocit, že by mě ignorovala. I tentokrát udělala věc, kterou jsem potřebovala nejvíc ze všeho. Naklonila se a pevně mě objala.

Překvapila mě, ale po vteřince jsem se k ní přitiskla.

„Mám tě moc ráda.“

„Jsi moje všechno.“

Pak se zvedla a odešla do místnosti, kterou si zabrala jako ložnici a pracovnu. Vrátila se s komínkem knih. No, Nástroje smrti jsem nečekala, ale když svazky položila přede mne, vyrazila mi dech dočista.

„Hele, přihlásila ses do skryté kamery? Co ti mám říct na tuhle sbírku? Saganův Kosmos? Vesmír, jaký je? Děláš si legraci? Trhlina ve stvoření světa? Mami!“

Posadila se a strčila do pusy olivu.

„Přečti si je. Nejsou tak nudné a nestravitelné, jak předpokládáš. Víš, v literárním světě prorazíš, protože jsi dcerou známého otce. Opravdu chceš na této okolnosti vystavět svůj úspěch? Navíc kosmologie představuje úžasné spojení vědy a filozofie. Jedná se o nauku, která racionálně odpovídá na věčnou otázku, kdo jsme, odkud pocházíme a kam směřujeme.“

Namátkou jsem vzala do ruky Grygara, prolistovala svazek, přelétla očima řádky.

„Zbláznila ses? Nepřipadá v úvahu, abych se tomu oboru věnovala. Hružypná matematika a brutální fyzika? Mé dva nejoblíbenější předměty!“

„Na vysvědčení jsi z nich měla dvojky.“

Odfoukla jsem si a afektovaně setřela z čela pot.

„Jo, protože jsem celý třetíák makala jako idiot a z poloviny opisovala od Radka. Pochybuju, že mi něco podobného následující školní rok projde.“

Potutelně se culila: „Posloucháš se? Navíc co se dobře pamatuju, stěžovala sis, jak je Karlovka snobská univerzita, naproti tomu ČVUT tě uchvátilo.“

„Překrucuješ to. Ano, tohle jsem říkala, protože mě na technice oslnila jejich prezentace. Rozhodně tam však nehodlám studovat.“

„Proč? Představ si, kolik bys potkala fešných mládenců.“

„Mami! Jednak to budou pošahaní magoři, a hlavně – o co ti vlastně jde? Proč mě do toho tak cpeš?“

Zvážněla. Upila červeného vína.

Promluvila zvolna: „Tvůj původ je mimozemský. Vládněš kouzlům. Můžeš to přijmout, jak to je, nebo začneš pátrat po příčinách a odpovědích. Nežijeme ve starověku. Tvůj světový názor není bezvýhradně určován vírou v Boha. Využij své inteligence a výjimečných schopností a dokaž něco převratného.“

Zatmělo se mi. Skutečnost, že ona je světově uznávanou vědeckou pracovnící, přece nezaručuje jediný můj úspěch!

„Ehm, a co když se mi to nepodaří?“

Rozesmála se: „Tak to máme problém. Asi tě v tom případě přestanu mít ráda.“

Je vám, doufám, zřejmé, že mě tímhle způsobem přinutila o bláznivém návrhu vážně uvažovat? Ano, tak hluboko jsem klesla.

Přijel nákladák plný lega. Pardon, skládacího nábytku z populárního švédského řetězce. Vyskákali z něj pohlední hoši, no dobrá, z nedostatku sexu mi hrabe, objevili se čtyři tatkové od rodin a za dvě hodiny poskládali a upevnili nakoupené poličky, knihovny, psací stůl, houpací křeslo, konferenční stolek, ale hlavně boží letiště. Sotva odjeli, povlékla jsem si lůžkoviny a svalila se do kanafasu.

Nábytek voněl novotou a lepidlem na dřevotřísku. Látka pod tělem šustila a vyvolávala krásné, ač bolestivé vzpomínky. Ale než mě sentiment dočista udolal, zazvonil mobil. Pod tlakem okolností jsem sice čekala někoho jiného, ale i tak jsem na jméno volajícího zírala jak rybíz.

„Ahoj,“ ohlásila jsem se nejistě. Bez mučení přiznávám, že jsem nějak ztratila důvěru v přízeň vyšší moci. Člověk se může spolehnout pouze na pohromy (a rodiče).

„Ahoj, doufám, že neruším. Vypravila jsem se k tobě na návštěvu, ale tvůj táta povídal, že jsi v Praze. Skončila mi brigáda, mohla bych se za tebou podívat? Jen na skok, ráno bych přijela rychlíkem a večer odcestovala zpátky.“

Cože? V mozku mi vybuchl anihilátor myšlenek a já ze sebe nebyla schopna vypravit slovo.

„Já tě nechtěla přepadnout,“ pokračovala Saša rychle. „Chápu, že asi nemáš čas a nehodí se ti to...“

„Blázníš?“ vzpamatovala jsem se konečně. „Ty bláho, přijed’ tak brzy, jak budeš moci. Sbal si kartáček, pyžamo a spod’áry. Vyrázíme na zteč. Velkoměsto, třes se! Kdy dorazíš?“

„Nebudu vás moc otravovat. Jen jsem tě chtěla vidět. Hodit řeč. Večer pojedu domů. To je blbý takhle se k vám nasáčekovat.“

„Sklapni! Takže zítra, jo?“

Juch! Juch!! Jupí! Aleluja! Hlavně klídek, ano?

Podle kalendáře jsme se nacházeli v měsíci srpnu a uhodila tropická vedra, pětatřicet ve stínu. Koule žhavých stlačených plynů provozujících termojadernou syntézu vykroukla dennodenně nad protějším panelákem v šest ráno, putovala po obloze vyšisované do bledě modra, páčila ostošest a zapadla za Petřínem po osmé. Ulicemi projížděly kropící vozy. Cestování hromadnou dopravou vyjma metra, kde běžela klimatizace na plné pecky, představovalo hotový očištec.

Saša si nestěžovala. Vyzvedla jsem ji na nádraží a tramvají dotáhla domů. Po příjezdu zapadla do sprchy, ale vylezla za pár minut svěží a připravená na jakoukoli neplechu. Máma předváděla dokonalou hostitelku s jídlem objednaným z vyhlášeného lahůdkářství. Zkonzumovaly jsme nějaké předložené mňamky a vyrazily shlédnout sbírku českého i světového moderního umění.

Ve Veletržním paláci jsem ji dovezla rovnou do třetího patra před svůj nejoblíbenější obraz. Hablikův Křišťálový zámek v moři. Pokaždé před ním stojím a téměř nemůžu dýchat, jak moc se mi líbí. Vydržela bych se na něj dívat hodiny.

„Něco jsem ztratila,“ zamumlala, když jsme tam delší dobu prodlévaly.